

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: ولادیمیر پراخواتیلوف (VLADIMIR PROKHVATILOV)

برگردان: ا. م. شبیری

۱۴ اگست ۲۰۲۳

شکست ستراتیژی امریکا در افریقا

سفر ویکتوریا نولاند به نیجر، نتیجه مثبت برای امریکا نداشت.

سفر عجولانه اخیر ویکتوریا نولاند، معاون وزیر امور خارجه امریکا به نیجر، همانطور که انتظار می‌رفت، با شکست شدیدی مواجه شد. رهبر و الهام‌بخش «میدان» کنیف نتوانست به مقامات جدید این کشور افریقائی که مردم آن یوغ استعماری فرانسه را از گردن خود برداشته و نمی‌خواهند از دست منافقان امریکائی تغذیه شوند، «کلوچه» بخوراند. ریاکاری امریکائی‌ها کاملاً آشکار است. بلینکن، وزیر امور خارجه خواستار بازگرداندن نظم قانون اساسی در نیجر شد و معاون او با سفر به این کشور، عملاً رژیم جدید را به رسمیت شناخت. امریکا، از جمله به فرانسه، متحد خود در ناتو، که رئیس جمهور آن از سختگیرانه‌ترین اقدامات تا مداخله علیه «شورشیان» که رئیس جمهور طرفدار غرب را سرنگون کردند، خیانت کرد.

به منظور حفظ دو پایگاه هوایی امریکائی مستقر در نیجر، نولاند در جریان سفر خود به یکی از فقیرترین کشورهای آفریقا با تحقیر شدید مواجه شد. به او نه تنها اجازه ملاقات با رئیس جمهور مخلوع، حتی با رهبر جدید نیجر نیز داده نشد. تلاش‌های این خرابکار امریکائی برای قانع کردن دولت جدید نیجر به «امتناع از پیگیری مسیر کشور مالی همسایه و خودداری از دعوت از واگنر» هیچ ثمری در پی نداشت.

نولاند پیشنهاد کرد در صورت دوستی مقامات جدید نیجر با امریکائی‌ها و خودداری از نزدیکی به روس‌ها، به آن‌ها پول بدهد. پاسخ مقامات نیجر به این باج‌گیر امریکائی را **جکسون هینکل**، روزنامه‌نگار امریکائی عیناً نقل کرد: **«ما به پول شما نیاز نداریم. آن را برای تأمین بودجه برنامه کاهش وزن ویکتوریا نولاند مصرف کنید».**

پافشاری نولاند قابل درک است. پایگاه‌های هوایی ۱۰۱ (نیامی) و ۲۰۱ (آگنز) امریکا واقع در نیجر برای پنتاگون از اهمیت زیادی برخوردار هستند. زیرا، یکی از پایگاه‌های نظامی مهم امریکا در قاره سیاه محسوب می‌شوند.

SOCAFRICA
@USSOCAF

...

USASOC Commander Lt. Gen. Jonathan Braga recently visited @ArmeesNiger Commander Brig. Gen. Moussa Barmou at Air Base 101, Niger as part of a regional effort to promote security and strengthen partnerships.

USASOC and 3 others

7:11 AM · Jun 15, 2023 · 14.8K Views

حضور نظامی امریکا در آفریقا توسط فرماندهی نظامی آفریقا- آفریکوم که در سال ۲۰۰۸ ایجاد شد، تأمین می‌شود. مسؤلیت آفریکوم به ۵۳ کشور، یعنی به کشورهای بیشتری نسبت به منطقه فعالیت هر فرماندهی نظامی دیگر امریکا گسترش می‌یابد.

تحلیلگران دانشکده مطالعات خاورمیانه روسیه **خاطر نشان می‌کنند**: «آفریکوم تنها تشکیلات منطقه‌ای امریکا است که مسؤلیت کشورهای را بر عهده گرفته که قبلاً در منطقه عملیات سایر فرماندهی‌ها بودند. آفریکوم ۴۲ کشور، از جمله صحرای غربی را که غرب با به رسمیت شناختن استقلال آن از همان لحظه اشغال این سرزمین از سوی مراکش در سال ۱۹۷۵ در مقابل مراکش مقاومت می‌کند، به آفریکوم واگذار کرد. کشورهای واقع در شاخ آفریقا (جیبوتی، اریتره،

اتیوپی، سومالی و سودان) نیز از سنتکوم به حوزه عملیاتی افریکوم انتقال یافتند. نیروهای مشترک امریکا در شاخ
 افریقا (حدود ۲ هزار سرباز و افسر) مستقر در پایگاه لمونیر در جیبوتی و همچنین در اتیوپی، کنیا، سیشل، سومالی،
 سودان، تانزانیا، اوگاندا و یمن نیز جزو زیر مجموعه‌های افریکوم هستند.

پایگاه‌های نظامی بزرگ امریکائی و همچنین پایگاه‌های کوچک لی‌لی‌پاد («نیلوفرهای آبی») – در اصطلاح نظامی امریکائی) در پنج کشور افریقائی مستقر هستند. پروفیسور **دیوید واین** از دانشگاه واشنگتن، لی‌لی‌پادها را **ستون فقرات** ستراتیژی نظامی ایالات متحده برای حفظ سلطه بر جهان می‌نامد. به گفته وی، چنین پایگاه‌ها «به امریکا امکان می‌دهد با پول کمتر کارهای بیشتری انجام دهد». این پایگاه‌های کوچک با افزایش تنش‌ها با روسیه و چین خطرات بیشتری را ایجاد می‌کنند.

شبکه **پایگاه‌های نظامی بزرگ** (جیبوتی، کنیا، نیجر، مصر، کامرون) و پایگاه‌های نیلوفر آبی، پنتاگون را قادر می‌سازد تا نیروهای نظامی بزرگ را در هر منطقه افریقا به سرعت مستقر کند.

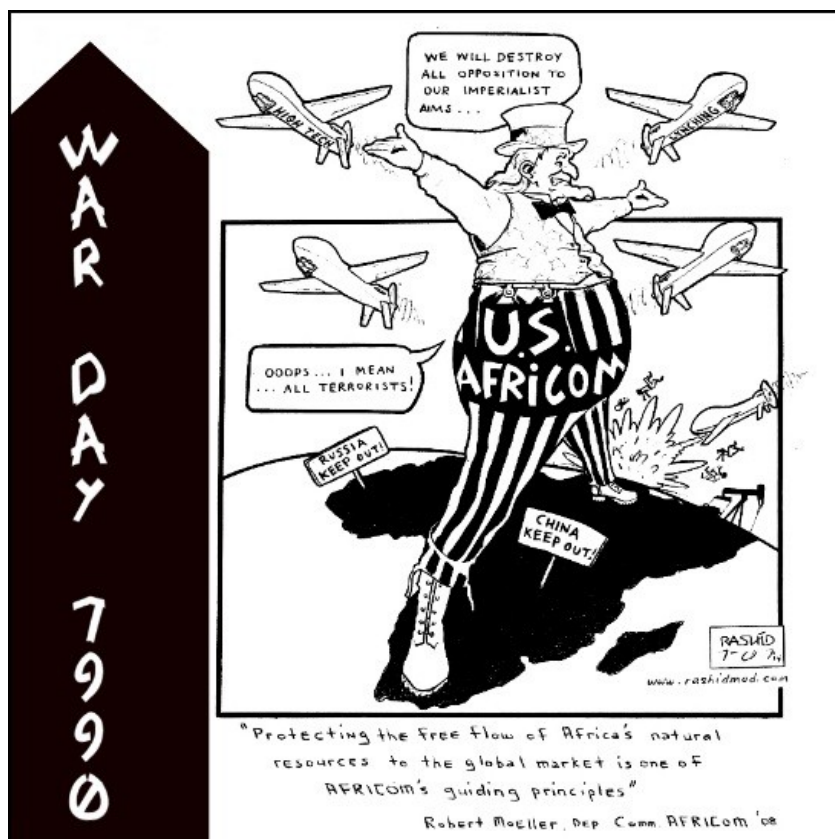
ارتش امریکا تأسیسات نظامی خود را به طور منظم تغییر می‌دهد، برخی‌ها را تعطیل و برخی‌ها را تأسیس می‌کند. در پاسخ به تهدیدهای بالقوه در حال تغییر برای منافع امریکا، پایگاه‌های عملیاتی جایگزین را به رده نقاط امنیتی مشترک («نیلوفرهای آبی») تبدیل می‌کند. به خصوص این که، تعداد و محل نیلوفرهای آبی مخفی است.

آنتونی فالوو، دبیر مطبوعاتی افریکوم در سال ۲۰۱۵، **اظهار داشت** که «موقعیت و حضور ستراتیژیک فرماندهی مبتنی بر مفهوم مناطق تحت پوشش تخصصی، که موقعیت و حضور شرکاء را متعادل و پشتیبانی می‌کند و خود توسط ساختارهای اعزامی پشتیبانی می‌شوند، انعطاف‌پذیر و سبک است. موقعیت افریکوم به استقرار شبکه بلند مدت و کوتاه مدت در سراسر قاره نیاز دارد». «شبکه گسترده پایگاه‌های مستقر، مراکز امنیتی مشترک و پایگاه‌های عملیاتی جایگزین کوتاه مدت در کشورهای کلیدی... برای پشتیبانی از عملیات فرماندهی و تعهدات آن ضروری است».

سرنگونی رئیس جمهور طرفدار غرب در نیجر، تدارکات نظامی افریقائی پنتاگون را تهدید کرده است و خطر از دست دادن توانائی طراحی نیروی نظامی در منطقه ستراتیژیک قاره سیاه را به دنبال دارد. اگر امریکا پایگاه‌های نظامی خود را در نیجر از دست بدهد، ممکن است مواضع آن در سایر کشورهای افریقائی متزلزل شود و کل شبکه پایگاه‌های نظامی ایجاد شده در اثر «کار زیاد»، ممکن است مانند خانه مقوائی فرو بریزد. این توضیحی است بر سفر ناگهانی نولاند به نیجر، تا جایی که او را در همان دم دروازه نقره داغ کردند.

امریکا به «قدرت نرم» خود، به ویژه به دومین اجلاس سران امریکا و افریقا که در دسمبر ۲۰۲۲ برگزار شد، امید زیادی دارد. در جریان این اجلاس، امریکائی‌ها سعی کردند به کشورهای افریقائی ثابت کنند که همکاری با امریکا بسیار مفیدتر از همکاری آن‌ها با روسیه و چین است. امریکائی‌ها نقش روسیه و چین در افریقا را بی‌ثبات کننده توصیف می‌کنند. واشینگتن در سطح رسمی تأکید می‌کند که ما شرکای خود را به انتخاب «ما یا آن‌ها» مجبور نمی‌کنیم، بلکه صرفاً پیشنهاد می‌کنیم که در مورد پیامدهای رابطه با «آن‌ها» فکر کنند. درست مانند ویکتوریا نولاند که اخیراً سعی کرد نظامیان نیجر را بترساند.

در اجلاس واشینگتن، رهبران افریقا را از «نفوذ بی‌ثبات‌کننده چین و روسیه» ترساندند و در نقطه مقابل آن، برنامه‌های امریکا برای کمک به افریقا را مطرح کردند. اما موضوع این است که سرمایه‌گذاری‌ها و پروژه‌های زیربنایی چین،

همراه با کمک‌های نظامی-فنی روسیه، آموزش پرسنل نظامی و پروژه‌های اقتصادی، دیوارهای غیرقابل نفوذی هستند که آمریکا و متحدانش مانند قوچ سر بر دروازه‌های جدید می‌کوبند.

بنابراین، افریقائی‌ها باید از این بترسند که روسیه «به تحویل تسلیحات ارزان قیمت» ادامه می‌دهد و «مزدورانش را در سراسر قاره مستقر می‌کند». چین نیز قلاب‌های بدهی برای آن‌ها می‌اندازد و به طور کلی مسکو و بیجینگ «به لحاظ کاری که انجام می‌دهند هیچ وقت شفاف نیستند». و این باعث بروز مشکلاتی می‌شود که در نهایت به بی‌ثباتی می‌انجامد.»

چین از ستراتیژی مودیانۀ افریقا به شدت انتقاد می‌کند. گلوبال تایمز چین می‌نویسد: «امریکا ستراتیژی خود را در قبال افریقا به گره کور تبدیل کرده است... در گذشته، امریکا به قاره افریقا به عنوان مشکلی نگاه می‌کرد که دوست نداشت حل شود. اما اکنون افریقا را به عنوان یک پیاده در رقابت با قدرت‌های بزرگ می‌بیند. امریکائی‌ها افریقا را هرگز به عنوان یک شریک همکاری مبتنی بر برابری، منافع متقابل و احترام متقابل در نظر نگرفته‌اند. این موضوع را نه تنها کشور های افریقائی، حتی جامعه جهانی به خوبی درک می‌کند.»

آنتونی بلینکن، وزیر امور خارجه امریکا، در جریان سفر خود به افریقا در نومبر ۲۰۲۱، گفت که «افریقا آینده را و نه فقط آینده مردم افریقا، بلکه آینده کل جهان را تعیین خواهد کرد.»

در آستانه سفر بلینکن، کاخ سفید «ستراتژی جدید امریکا برای کشورهای جنوب صحرای افریقا. اوت ۲۰۲۲» را منتشر کرد. جمهوری افریقای جنوبی در پاسخ به ستراتیژی جدید امریکا، به طعنه گفت که این سند «یک ستراتیژی کاملاً غیرقابل توجه و آخرین مورد در فهرست طولانی سخنرانی‌های پدران است که امریکا و کل جهان غرب به افریقا در مورد چگونگی انجام امور خود ارائه کردند».

هیاهوی ستراتیژی عجولانه وزارت امور خارجه ناشی از این واقعیت بود که امریکا «نفس» رقبای موفق‌تر از خود – چین و روسیه – را بخوبی احساس کرد. حمایت سیاسی قوی اکثر کشورهای افریقائی از مسکو در سازمان ملل متحد در رابطه با درگیری نظامی در اوکراین دوش آب سردی بود برای امریکا. امریکائی‌ها سرانجام متوجه شدند که در حال از دست دادن نفوذ خود در ۵۰ کشور جهان هستند. این شکست ستراتیژیک رفته رفته فقط بدتر می‌شود و توزیع «کلوچه» به هر مقدار نمی‌تواند این روند را معکوس نماید.

برگرفته از: [بنیاد فرهنگ ستراتیژیک](#)

۲۲ مرداد-اسد ۱۴۰۲